

je ohláška účinnou i když se stala po uplynutí přihlašovací lhůty. V tom má stížnost pravdu.

Předpis § 5 odst. 5 zák. o pens. pojištění č. 26/1929 Sb. stanoví, že po vzniku pojistného případu jsou veškeré ohlášky neúčinné, leč že pojistný případ nastal ve lhůtě stanovené pro podání ohlášky. Z tohoto předpisu se podává, že zákon prohlašuje sice zásadně za neúčinné ohlášky k pensijnímu pojištění, jež byly podány po vzniku pojistného případu, avšak z této zásady stanoví výjimku (arg. slovo »leč«) pro ten případ, že pojistný případ nastal ve lhůtě stanovené pro podání ohlášky. Neúčinnost ohlášky vázána je tedy na dva předpoklady, t. j. předem, že ohláška byla podána po vzniku pojistného případu, a dále, že pojistný případ nastal po uplynutí lhůty stanovené pro podání ohlášky.

Účinnou jest tedy především ohláška, která byla podána před vznikem pojistného případu a to i tehdy, když byla podána opožděně, neboť na zmeškání lhůty k podání přihlášky samo nestanoví zákon sankci neúčinnosti ohlášky, nýbrž jen trestnost zaměstnavatele (§ 170 zák.), po př. i zaměstnance (§ 5 odst. 3). Účinnou však jest také ohláška, která byla podána po vzniku pojistného případu, když tento pojistný případ nastal ve lhůtě stanovené pro podání ohlášky. Předpis § 5 odst. 5 uznává takovouto ohlášku za účinnou bez jakýchkoli dalších podmínek a beze všeho obmezení. Zákon nemá zejména ustanovení, že by v tomto výjimečném případě uznával ohlášku za účinnou jen tehdy, když se stala v předepsané čtrnáctidenní lhůtě přihlašovací (§ 5 odst. 1), jak se mylně domnívá žal. úřad.

Jestliže tedy pojistný případ nastal (jak jest tomu v přítomném sporu) ve lhůtě stanovené pro podání ohlášky, jest nutno ohlášku pokládat za účinnou i tehda, když byla podána po uplynutí lhůty, stanovené (§ 5 odst. 1) pro podání ohlášky. Opačný názor žal. úřadu vyslovený v nař. rozhodnutí jest tudíž právně mylný.

Č. 11.760.

Policejní právo trestní: Subsumoval-li odvolací úřad čin trestný pod jinou trestní normu, než jak učinil úřad první stolice, je povinen výrok svůj náležitě odůvodniti.

(Nález ze dne 26. února 1935 č. 21.303/33.)

Věc: Otto K. v B. proti zemskému úřadu v Brně o neoprávněné vykonávání veřejného jednatelství.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Nálezem okr. úřadu ve Znojmě z 26. dubna 1933 byl st-1 uznán vinným přestupkem § 22 živn. ř., jehož se dopustil tím, že provozoval neoprávněně koncesovanou živnost veřejného jednatelství (sepisoval daňová přiznání), a byl odsouzen podle § 132 lit. a) živn. ř. k pokutě 500 Kč, pro případ nedobytnosti k 50dennímu vězení.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti uvedenému trestnímu nálezu, vysloviv, že st-l svým jednáním se dopustil přestupku dekretu dvor. kanceláře ze 16. dubna 1833 č. 59 Sb. zák. pol., trestného podle min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z. — Nař. rozhodnutí jest odůvodněno takto: Námitka, že v případě st-lově nejde o poskytování porad ve věcech daňových po živnostensku, nýbrž že st-l u obou velkostatků zastával jen místo daňového referenta a byl tedy ve služebním poměru k uvedeným, jest neodůvodněná. Z předložených potvrzení není zřejmo, že by byl st-l k jmenovaným velkostatkům v trvalém služebním poměru, a šetřením bylo rovněž zjištěno, že od dotčených nebyl ani přihlášen k sociálnímu pojištění. Taktéž ostatní námitky uvedené v odvolání jsou nezávažné. Vzhledem k tomu, »že podle min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z. jest nejvyšší sazba trestu 200 Kč, v případě nedobytnosti 20 dnů vězení«, snížil žal. úřad uložený trest na 200 Kč, případně na 20denní vězení.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, zabýval se nss nejprve námitkou, vytýkající jako podstatnou vadu řízení, že žal. úřad na rozdíl od I. stolice použil proti st-li dekretu dvor. kanceláře ze 16. dubna 1833 č. 59 Sb. zák. pol. bez dalšího vysvětlení a neuvedl v nař. rozhodnutí, čím pokládá skutkovou podstatu trestného činu kladeného st-li za vinu za prokázanou, zejména ani neřekl, v čem spatřuje, že st-lem tvrzený služební poměr neexistoval. Nss musil dát stížnosti za pravdu.

Účelem úředního rozhodnutí nebo opatření není jen projev vůle úřadu, nýbrž konání práva, ke kterémz funkci jest úřad povolán mocí svého postavení. Již tato povaha úředního úkonu sama sebou, tím spíše pak se zřetelem k právu občanů zaručenému právním řádem, podrobí úkon ten kritice a domáhati se proti němu ochrany zaručené zákonem, vyžaduje, aby úřad neomezil se jen na prohlášení, jak si představuje úpravu určitého právního poměru, nýbrž aby z jeho výroku byly také patrný skutkové předpoklady, z nichž při řešení případu toho vycházel, a aby byl naznačen dostatečně postup při subsumpci předpokladů těch pod určitou právní normu. Tím teprve poskytnuta je straně možnost, aby náležitě použila prostředků přiznaných jí právním řádem k ochraně jejích práv. Proto také — pokud jde o trestní řízení v I. stolici — je předepsáno min. nař. z 5. března 1858 č. 34 ř. z., aby v rubrice VII. trestního rejstříku bylo označeno to, co a čím se to za prokázané má, čímž nesluší rozuměti pouze zákonné označení přestupku, o který jde, jeť toto vyznačeno již v rubrice IV. trestního rejstříku, nýbrž skutkové okolnosti, které úřad pokládá za zjištěné, a v čem spatřuje povahu činu uvedeného v rubrice IV., a na základě kterých průvodních prostředků dospěl k závěru, že tato skutková podstata je prokázána. Totéž platí neztenučenou měrou pro rozhodnutí II. stolice.

V konkrétním případě žal. úřad, opustiv stanovisko I. stolice, která shledala skutkovou podstatu přestupku § 22 živn. ř. v tom, že st-l »sepisoval daňová přiznání«, uznal, »že st-l svým jednáním se dopustil přestupku dekretu dvor. kanceláře ze 16. dubna 1833 č. 59 Sb. z. pol., trestného podle min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z.«; neuvedl však ani skutkové okolnosti, ve kterých spatřuje skutkovou podstatu trestného

činu, za který st-le odsuzuje na rozdíl od I. stolice pro přestupek dekretu dvor. kanceláře ze 16. dubna 1833, ani průvodních prostředků, jimiž tuto skutkovou podstatu pokládá za prokázanou. I když se má za to, že žal. úřad vychází z téhož skutkového zjištění jako úřad I. stolice, a že tedy za trestný čin pokládá »sepisování daňových přiznání«, nelze toto označení pokládati za dostatečné, když st-l tvrdil ve správním řízení, že k tomuto sepisování daňových přiznání byl jako zaměstnanec velkostatkářů, pro něž je sepisoval, oprávněn, a že se tedy žádného trestného činu nedopustil, a žal. úřad, použiv proti st-li po prvé předpisů dvor. dekretu ze 16. dubna 1833, ani slovem nenaznačil, ze kterých úvah vycházel, když »sepisování daňových přiznání« st-lem přes jeho obranu podřadil ustanovením tohoto dekretu. Pokud jde o důkazní materiál, omezil se žal. úřad v nař. rozhodnutí na prohlášení, že z potvrzení předložených st-lem není zřejmo, že by byl k velkostatkářům, pro něž pracoval, v trvalém služebním poměru, a že šetřením bylo zjištěno, že od dotčených nebyl ani přihlášen k sociálnímu pojištění, a že ostatní námítky odvolání jsou nezávažné. Tím ovšem nezhodil se úřad své procesní povinnosti, aby v nař. rozhodnutí uvedl průvody, kterými trestný čin kladený st-li za vinu pokládá za prokázaný, učinil tak tím méně, když ani obranu vznesenou st-lem v nař. rozhodnutí nevyvrátil, neboť neuvedl, proč st-lem předložená potvrzení mu nestačí k průkazu o existenci služebních poměrů, a opominutí ohlášení k sociálnímu pojištění není samo o sobě důkazem, že osoba neohlášená není ve služebním poměru k osobě, která ji ohlásiti měla.

Podle toho, co bylo uvedeno, vytýká stížnost důvodně, že nař. rozhodnutí je tak nedostatečně odůvodněno, že straně není možno, aby se proti němu účinně hájila. Slušelo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss, aniž bylo možno pustiti se do věcného přezkoumání nař. rozhodnutí, zejména i po stránce zákonitosti trestu stanoveného st-li podle min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z. pokutou 200 Kč, pro případ nedobytnosti k 20dennímu vězení.

Č. 11.761.

Pojištění nemocenské: Jmenovati člena dozorčího výboru nemocenské pojišťovny (zemědělské) a zbaviti jej funkce přísluší úřadu zemskému, z jehož výměru lze se odvolati k ministerstvu.

(Nález ze dne 26. února 1935 č. 12.114/35.)

Věc: František T. v St. proti zemskému úřadu v Brně o členství v dozorčím výboru zemědělské nemocenské pojišťovny.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Přihlížeje k návrhu Ústřední sociální pojišťovny v Praze jmenoval zem. úřad v Brně dekretem ze 17. června 1932 st-le na základě ustanovení § 131 zák. č. 184/1928 Sb. pro dobu přechodnou, dokud se neujmou úřadu funkcionáři vyšší z prvních řádných voleb,